

מגד

יורחחים

197

טבת תשע"ו

עלון חודשי להנחלת משנתו ומורשתו של מרן הראי"ה קוק זצ"ל

על משנת הראי"ה

חסרון הידיעה בהכרח דיוק שמירת התורה והמצוות בא לרגלי חסרון ההכרה של ערך התורה בחיים. עין א"ה ברכות ב', פרק שביעי סימן כח כט.

השפל ביותר לתורה שבעל פה. מספר התלמוד במסכת ברכות (מ"ח. פ.) שינאי סעד עם אשתו המלכה שלומציון ובסוף הסעודה חיפש מי שיברך להם ברכת המזון, ולכן קרא לגיסו שמעון בן שטח שיברך להם. שמעון בן שטח מגיע וינאי מושיבו בינו ובין המלכה על מנת לכבדו, שמעון בן שטח אומר לו שהוא אינו מכבדו אלא התורה שלמד מכבדת אותו. מסביר הרב שינאי ראה את המלכות כיסוד המרכזי בחיי האומה ואת התורה כדבר שולי, ושמעון בן שטח מציג בפניו את העמדה האמיתית שהתורה היא מרכז חיי האומה: "ינאי בחשבו את עבודת ד' וחלק התורה בחיים נערך איזה ענף פרטי, שיש בו על כל פנים צורך. אבל הלא לפי זה אין לדמותו כלל לכבוד המלכות הכולל מוסד חיי הלאום כולו. על כן בא רבי שמעון בן שטח ללמדו שאין הדבר כן, שיסוד החיים הוא התורה, ואין דרכינו להפריש את התורה מן החיים" (שם).

הצדוקים כפרו גם בקיומו של העולם הבא. הרב מסביר שהכפירה בעולם הבא הביאה לנתק בין רוחניות ללאומיות, הצדוקים היו לאומיים, אבל לאומיות זו הייתה חילונית ללא עולם רוח ולכן אינה יכולה להחזיק מעמד: "כל מה שנותן כח יותר גדול לעולם-הבא הרי הוא יותר חי באמץ גם בעולם-הזה. והדבר מתבחו בישראל לענין בנין האמה. כל המאמץ את חיי עולם הרי הוא בונה את האמה בפעל, כי חיותם הלאומית של ישראל המשך היא מהצלחת עולמים. וזהו הגדל של תורה שבבעל-פה, שעמדה להשגיר את חיי העולמים במלא מובנם באמה ולהוציא מלבן של צדוקים, שהתלהבותם הלאומית דמתה ללהבת של תבן, שנשפת להבה ודעכה ואיננה" (אורות עמ' כ"ו). התורה שבעל פה מכניסה את חיי העולם הבא לתוך העולם הזה וכך בונה את האומה על יסוד מוצק וחזק ואילו הצדוקים שכפרו בעולם הבא נשאר עם לאומיות שהלהיבה את ההמונים אבל אחרי זמן דעכה.

התורה שבעל פה המבוססת על חכמי ישראל המקובלים על ידי כלל ישראל מביאה אותנו לחיי עולם הבא בתוך העולם הזה והיא היסוד הקיומי של היהדות לאורך הדורות, ועל כן ראוי היה לציין את הניצחון ההיסטורי על הצדוקים.

הרב בניהו ברונר.

ראש בית המדרש במכללה האקדמית צפת

"בעשרין ותמניא לטבת יתיבת כנשתא על דינא. מפני שהיו הצדוקים יושבין בסנהדרין ינאי המלך ושלומציון המלכה יושבת אצלו, ולא אחד מישראל יושב עמהם חוץ משמעון בן שטח, והיו שואלין תשובות והלכות ולא היו יודעין להביא ראייה מן התורה. אמר להם שמעון בן שטח: 'כל מי שהוא יודע להביא ראייה מן התורה כשר לישב בסנהדרין'. פעם אחת נפל דבר של מעשה ביניהם, ולא היו יודעים להביא ראייה מן התורה אלא אחד שהיה מפטפט כנגדו ואומר: 'תן לי זמן ולמחר אשוב', נתן לו זמן, הלך וישב לו בינו לבין עצמו ואינו יכול להביא ראייה מן התורה, למחר נתבייש לבא ולישב בסנהדרין, והעמיד שמעון בן שטח אחד מן התלמידים והושיבו במקומו. אמר להם: 'אין פוחתין בסנהדרין משבעים ואחד' וכך עשה להם בכל יום ויום עד שנסתלקו כולם וישבה סנהדרין של ישראל. יום שנסתלקה סנהדרין של צדוקים וישבה סנהדרין של ישראל עשאוהו יום טוב" (מגילת תענית). בכ"ח בטבת בימי בית שני התבטלה ה"סנהדרין" של הצדוקים והוקמה מחדש "סנהדרין של ישראל" סנהדרין של חכמי ישראל הדנים על פי ההלכה, ועל כן קבעו יום זה ליום טוב. שמעון בן שטח אחיה של שלומציון המלכה הדיח אחד אחרי השני את הדיינים הצדוקים שלא ידעו להביא ראיות מן התורה לדבריהם, ומינה במקומם דיינים כשרים עד שהחליף את כל חברי הסנהדרין, המהלך הושלם בכ"ח בטבת.

הרב מסביר שהצדוקים וביניהם ינאי המלך זלזלו בשמירת הפרטים ההלכתיים המעשיים, זלזול זה נבע מחסרון ההכרה בערך התורה בחיים המעשיים. הצדוקים ראו את התורה כדבר העומד מעל החיים, מערכת של אמונות ודעות הנותנת הדרכות כלליות אבל אינה חודרת לעולם המעשה, רגש של כבוד ה' והכנעה ללא מחויבות מעשית: "הם סבורים שרק ע"י רגשי לבנם האמונים לפי דעתם על דרך ההכנעה ורגש הכבוד והאהבה לאדון כל יתברך יצאו ידי חובתם" (שם). תפיסת עולם זו מביאה לכפירה בתורה שבעל פה ובחכמי ישראל ובסופו של תהליך גם רגש ההכנעה לה' עלול להתפוגג מעם ישראל: "ומזאת הדעת המקולקלת תבוא הכפירה המגונה בתורה שבע"פ בכלל ובערך כבוד וצורך חכמי תורה בפרט, אמנם סוף כל סוף ירגישו כי בהפג תורה יפוג מכלל העם לאט לאט ג"כ הרגש הטהור, שמביא את כל בעל נפש עדינה להיות מכיר קשר ויחש בינו לבין קונו" (שם). ינאי המלך הרג את חכמי ישראל חוץ משמעון בן שטח גיסו, ובכך ביטא את היחס

מלהמת התרגומים אז והיום

טבת - צללי החושך של העתקת התורה ליוונית הפכו לאור, כשיגלה המקור העברי בטהרו.

בשמונה בטבת תורגמה התורה ליוונית והיה יום קשה כיום שנעשה בו העגל. מה הבעיה בתרגום התורה ליוונית?

בשורת עם ישראל ובשורת התורה היא כי ה' שוכן בארץ. "כי אני ה' בקרב הארץ". רבים חושבים כי "ויתרוצצו הבנים בקרבה" מלמד על שני כוחות של קודש וחול של אנושיות ואלוקות שאינם יכולים לדור בכפיפה אחת. הפרדת רשויות המרחיקה את האלוקות מן החיים שלנו.

התורה באה להאיר את העולם בראייה אלקית. יש לקב"ה מה לומר לנו בחיים בעולם הזה. אומות העולם קשה להם לעכל את הבשורה. הם נלחמים בכל כוחם לבטל את "הופעת" האלקים בעולם והמחויבות למוסר האלקי. רצונם להשאיר לאנושיות לנהל את החיים ובכך תהיה האנושות משוחררת מערכים אלקיים.

יוון נלחמה בתורת ישראל בחכמה. הם "רק" רצו לתרגם את התורה לא כתרגום אלא כתורה עצמה. הם רצו "להאניש" את התורה ולהראות לכל כי התורה אנושית ביותר.

הרצון היה להראות כי כל אחד "קולט" את התורה באופן אנושי וכל מתרגם מבין באופן אחר את התורה ממש כמו כל ספר אחר.

גם בימינו, אנו רואים את הניסיון שנעשה בכדי להשאיר את המוסר והערכים ביד האדם. יש הרוצים לומר כי בני אדם יקבעו וכל אחד לפי ראות עיניו ואין מי שיכול לערער על הבנתם ודעותיהם. כביכול "פלורליזם" המכשיר כל קפריזה אנושית מעוותת במידה כזו או אחרת.

התפיסה כי הכל אנושי פוגעת בכל מרחבי החיים שלנו: בחינוך, זוגיות ומשפחה, אמות מידה מוסריות ועוד. מנסים להחדיר תודעה כאילו אפשר להכיל כל דעה ותפיסת עולם כי הכל אנושי. בתשעה בחודש מת עזרא הסופר. עזרא שהיה נאמן לתורה כתורת ה' מת ונפרצה החומה והחל הזלזול בערכים מוחלטים.

אלא שבימינו, המאבק התרבותי הזה מגיע ממקום של תהליך הגאולה. הניסיון להציג אלטרנטיבה לערכי המוסר האלקיים הם הם עקבות המשיח. המשנה במסכת סוטה מונה תופעות שיקרו ב"עקבות משיחא". קריאה שטחית של המשנה יכולה להביא לייאוש ודיכאון. המשנה מתארת התפוררות ערכית מוחלטת המקיפה את כל מרחבי החיים. יחסים

בין אדם לחברו,
בין

הורים לילדים, האמת תהא נעדרת, הכלכלה מעוותת ועוד ועוד. בסופה נראה כי זורים מלח על פצעינו. "על מה יש לנו להישען"? מה אפשר לעשות? אין מה לעשות. יש לחכות שהקב"ה יושיע אותנו.

משנה, מסכת סוטה פרק ט:

בְּעִקְבוֹת מְשִׁיחָא חֲצָפָא יִסְגָּא, וְיִקְרַי יִאֲמִיר. הַגֶּפֶן תִּתֵּן פְּרִיָּהּ וְהַיֵּין בִּיקָר, וְהַמְּלָכוֹת תִּתְּפֹרְפוּ לְמִינֹתָ, וְאִין תּוֹכְחָה. בֵּית וְעַד יִהְיֶה לְזִנוֹת, וְהַגְּלִיל יִחָרֵב, וְהַגְּבֹלן יִשּׁוּם, וְאֲנָשֵׁי הַגְּבּוּל יִסּוֹבְבוּ מְעִיר לְעִיר וְלֹא יִחֻנְנוּ, וְחֻכְמַת סוֹפְרִים תִּסְרַח, וְיִרְאֵי חֲטָא יִמְאָסוּ, וְהָאֱמֶת תִּהְיֶה נְעֻדְרַת. נְעָרִים פְּנֵי זְקֵנִים יִלְבִּינּוּ, זְקֵנִים יַעֲמְדוּ מִפְּנֵי קִטְנִים. (מיכה ז) בֵּן מְנַבֵּל אֵב, בֵּת קָמָה בְּאֶמָּה, כְּלָה בְּחַמְתָּהּ, אִיבֵי אִישׁ אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. פְּנֵי הַדּוֹר כְּפְנֵי הַכֶּלֶב, הַבֵּן אִינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ מֵאָבִיו. וְעַל מָה יֵשׁ לָנוּ לְהִשְׁעֵן, עַל אֲבִינוֹ שְׂבִשְׂמֵימִים.

אך לא זאת כוונת המשנה. היא פותחת בשתי המילים הצריכות לגרום לנו להבנה חדשה של המשנה: "בעקבות משיחא". חז"ל מלמדים אותנו שכל התופעות המוזכרות במשנה הם עקבותיו של המשיח ה"עובד" שעות נוספות בימי הופעתו. התופעות הקשות במשנה הם מפעלו של המשיח. תופעות המוזכרות במשנה היו בדורות קודמים אבל הם לא היו "עקבות משיח".

מסביר הרב קוק זצ"ל: ריבוי החוצפא דבעקבתא דמשיחא הוא דבר מוכרח אל התכלית. כי אע"פ שאמיתתה של תורה ואור ד' הוא דבר גלוי לעינים, מ"מ טבע כל אדם לחשווד עצמו שמא מפני נטייתו אל ההרגל לבבו נמשך לְאֱמֶת הדברים. ואע"פ שהמשכיל האמיתי משכיל היטב יתרון האור מן החושך, מ"מ איזה עב קל יש עדיין על פני האמת, וע"ז תהיה איזו חולשה בפעולת הכרת האמת בלבנות חלושות. ע"כ מוכרח שתתגבר החוצפה והנטייה תהיה הפוכה מכל דרכי תוה"ק עד שההרגל לא יפעל מאומה, כי אם אור האמת מצד עצמו, אז תיבחן האמת לכל דרכיה ותהיה בטוחה על אמיתת שלטונה בעולם...". (פנקסים פסקה כז, עמ' נו).

המשיח שתפקידו לגלות את שם ה' בעולם, להוציא את העולם מן ההעלם לגילוי, זקוק שיהיו תופעות הפוכות לגמרי מגילוי שם ה'.

יהיה ניסיון לקיים
חיים ללא
שם ה'

אִוִּירָה
הַקְּדוֹשָׁה
שֶׁל
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

אם

יִתְּנוּ לִי מֶלֶךְ חֲלָל הָעוֹלָם
בְּשִׁבִיל רְנֵעַ אֶחָד שֶׁל נְשִׁימַת
אִוִּירָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְלִעֲמַת זֶה אִם יִתְּנוּ לִי
בְּשִׁבִיל נְשִׁימָה אֶחָת שֶׁל אוֹר הַטָּמֵא
שֶׁל אֶרֶץ הָעַמִּים - בּוֹז אֲבוֹ לָהֶם.

אגרות הראיה תקכב

טוֹבֵת
הָאֶרֶץ
וְהָעַם

כל

מֵאֲזוּ בּוֹאֵי אֶל (אֶרֶץ) הַקְּדֹשׁ
(הוּא) כֵּן לְעֵבֹד לְטוֹבֵת אֶרֶץ הַקְּדֹשׁ
וְעַם הַיְּשׁוּבִין בָּהּ.
וְאֵין לִי שׁוֹם חֶפֶץ וְדָאָגָה
בְּשִׁבִיל עֲסָקֵי עֲצָמֵי הַפְּרָטִיִּים,
שְׂאִינָם חֲשׁוּבִים כְּלוּם
לְנַבִּי טוֹבֵת הַכֹּלָל.

אגרות ראיה ריב

מתוך מראה כהן

וללא ערכים אלקיים. כאילו רק בני אדם והשכל האנושי ינהל את העולם. הניסיון הזה יברר בעומק עד כמה אי אפשר לחיים ללא אלקים. בשעה שאתה משאיר את העולם מופקר לאנושות היא מגיעה להתפוררות וכל התופעות של המשנה מביאות - לעולם חשוך ומבולבל. החוצפה, האמת הנעדרת הם שיביאו למסקנה ועל מה יש לנו להישען על אבינו שבשמים".

"ריבוי החוצפה" וכל התסמינים האחרים המופיעים במשנה הם דבר מוכרח אל התכלית. המטרה של גילוי שם ה' מכריחה העמדת אלטרנטיבה כדי שהבחירה בדרך האמת תהיה ברורה וודאית. מדוע ?

כי בתקופת המשיח צריכים לעבוד את ה' מאהבה וצריך להאמין באמונה שלמה ולא רק בגלל ההרגל והעבר. בגאולה אנו צריכים לבנות את עולמנו הרוחני הפנימי בעצמנו. לא הרגל ומצוות אנשים מלומדה. מי ששאפה גדולה זו מפעמת בו מסוגל לסבול ולהתמודד עם הריסות רוחניות. הוא יודע שהן מסייעות לו לבנות עולם רוחני טהור ועצמי. לכן, כל ניסיון להשוות בין חוצפה בדורות עברו לתקופתנו ובין כל סוגי התפוררות ערכית בעבר לימינו מוטעה.

כך מסביר החפץ חיים את מקומה של המשנה שלנו בתהליך הגאולה. "אבל ביאור הענין הקרוב לפשוטו כך דשניהם אמת, דבאחרית זמן הגאולה ימצאו שני סוגי אנשים ושניהם יעזרו בקירוב הגאולה כאשר נבאר. שימצאו חלק אנשים בישראל אשר יתחזקו עצמם לעבוד את ה' בכל לבבם ובכל נפשם הם ובניהם והם שלומי אמוני ישראל עובדי ה' שבדור הזה...אמנם גם זאת הגידו לנו חכמינו מראש, כי לא הכל יעמדו במדרגה הזאת, ויקום דור חדש שהם להיפך הראשונים, שיעמדו במדרגה שפלה במצב הדת מאד ויתנהגו כל אחד כפי הישר בעיניו. ואעפ"כ אל יפול לבנו מזה, כי זה גופא מסימני הגאולה כי אלה הראשונים יקרבו הגאולה במעשיהם הטובים ואלה נמי יקרבו את הגאולה" (חפץ חיים "צפית לישועה פרק א).

מה זה אומר לנו? מה עלינו לעשות? ראשית, הידיעה כי חבלי משיח הרוחניים ומלחמת התודעה האמונית הם מתהליך הגאולה ההכרחי מרחיקה ריפיון רוח וייאוש. שנית, הידיעה כי גם התהליכים השליליים הנראים לעינינו, יש להם מטרה חיובית ותפקידה לקדם אותנו לגילוי שם ה' מחזקת את האמון כי אפשר לתקן תופעות אלה. שלישית, ההבנה שתפקידנו להאיר. מלחמת התרבות בימינו תישא פרי רק על ידי הארה ולא על ידי מקל חובלים. המשיח משאיר עקבות חשוכים בכדי לעזור לנו להאיר.

כל מגמת המשיח להאיר את העולם ולהוציאו מחושך וכבלים. עלינו לפעול עם המשיח ובכך לסייע בהארת העולם ובהפיכת החושך לאור. עלינו לגלות את המקור העברי שלנו. את האור הגדול שטמון בכנסת ישראל ועל ידי כך החושך יהפוך לאור.

זוהי מעלתו של חודש טבת העשירי שבעשירי - עליו נאמר בעצם היום. לכן, יש הסוברים שהוא דוחה שבת. קדושה כל כך עמוקה וחיובית שבכוחה להפוך כל קושי ועיוות לאור גדול של אמונה. הכוח לגלות כי האנושיות גדולה ועצומה מצד מה שצלם אלקים בקרבה ולא מצד בשר ודם שבה.

הרב זאב קרוב,
קרני שומרון

מתוך הקריאה הגדולה : לארץ ישראל

לארץ ישראל, רבותי, לארץ ישראל !

עשרה בטבת יום הקדיש הכללי

האם מרן הרב צפה את השואה הנוראה שהתרגשה על עמנו ? את "הקריאה הגדולה" שלפנינו, כתב מרן הראי"ה בשנת תרס"ו (1906) שנתיים לאחר עלייתו לארץ ישראל לכהן בה כרבה של יפו והמושבות. קריאה גדולה זו ראוי שנזכירה ביום הקדיש הכללי שחל בעשרה בטבת על כל המשתמע ממנה.

הקריאה הגדולה - זועקת ומרטיטה את נימי הנפש בעוצמתה גם היום. הרב, במעין נבואה, קורא לעלות לארץ ואף מזהיר: "המלטו על נפשתיכם... הצילו את נפשתיכם, את נפש דורותיכם ואת נפש עמנו כולו". קריאתו המשוועת הצופה את העתיד נשמעת כקריאת s.o.s הנאמרת מתוך לב אוהב, כואב ודואג. קריאה זו, שפיעמה בתוכו כל ימי חייו, הניעה אותו לפעול ללא לאות להבאת יהודי הגולה למולדתם.

קריאה זו הצופה את פני העתיד מצטרפת לדרשה מדהימה אותה נשא הרב בראש השנה תרצ"ד, מעל בימת בית כנסת החורבה בירושלים העתיקה, ואף היא רואה למרחוק (שופרות, מאמרי הראי"ה). בדרשתו הרב מבחין בדרגות שונות בשופר של גאולה: שופר גדול, שופר בינוני ושופר קטן. הדרגה השלישית בשופר של גאולה הוא מצב שבו אפסה ההתלהבות והרצון לגאולה בעם ישראל למלא את יעודו הנשגב. וגם ההרגשה האנושית הטבעית לחיים לאומיים בכבוד נעלמה. במצב כזה באים אויבי ישראל ואינם נותנים מנוח ליהודי הגולה והם נרדפים ומאוימים. השופר הפסול הופך לשופרו של משיח בידי עמלק, פיטלורה (מדינאי אוקראיני שחייליו טבחו עשרות אלפי יהודים) והיטלר, שברוע מעשיהם הם מעוררים לגאולה.

מרן הראי"ה מסיים את דרשתו בתפילה, שהלוואי ולא נגיע למצב נורא זה שיהודים יעלו לארץ ישראל בעל כורחם בעקבות רדיפות וגזרות נוראות. מן הסתם חש הרב בכתובת הזועקת מכל קיר, אולם קריאתו היתה כקול קורא במדבר. לו שמעו יהודי הגולה, לו השכילו לעלות לארץ, פני תולדות עמנו אולי היו שונים...

באו לארץ ישראל, באו וראו "ושש לבכם ועצמותיכם כדשא תפרחנה". באו וראו, איך עמנו האהוב והיקר מחדש כנשר את נעוריו, ... איך הוא מעודד את רוחו, בזכרו את חסנו וגאוננו, ... באו לארץ ישראל, פה תראו חזות הכל, פה תדעו שאתם חיים, חיים שהם ראויים לשמש, בארץ החיים.

מעת גלינו מארצנו, הלכה התורה עם ישראל בגולה, נדדה מבבל לצרפת, לספרד, לאשכנז, לפולין, לרוסיה ועוד. ועתה מה נשמח אם נוכל לאמר שהיא שבה למקומה הראשון לארץ ישראל, יחד עם ישראל, ההולך ומתרבה על אדמת הקודש. ועתה מי הוא העוור שלא יראה בזה יד ד' הנוהגת אותנו, ומי לא יחוש חובה לעצמו להיות פועל עם אל? לעורר לבות רבות לשוב אל אדמת הקודש, לנחלת ד', להאחז בה, לישוב בעסקים ובבנינים, בקניית קרקעות, בנטיעות ובזריעה, ובכל דבר שהוא מקור חיי ישוב נכון ומסודר.

עלינו ללחום בכל עוז בשנאת ארץ הקודש שהתחילה להכנס בפרטים מקרבנו. עלינו להשמיד בזרוע עוז רוחני ובקדושת עולמים של ארץ חמדה את הזוהמא של המרגלים, שדוקא במועד "לחננה" התחילה להתנער מעט. קדושת ארץ חמדה וחבתה לא נשתנתה ולא תשתנה.

טרוטי עינים אלה אינם רואים את האור, אינם מרגישים אותו. אינם מכירים את אוצר החיים הגדול והאדיר שיש לנו גם עתה בארץ חמדתנו, אינם מכירים את כח הצומח האדיר והנאור שכבר חבוי ואצור בקרבנו, אינם מכירים את השפעתו הגדולה של זה הקהל הקטן היושב על אדמתו, אדמת קודש... הה עוורים, מי יתן לכם עינים לראות בלב פנימה, הוי יושבי ארצות חשוכות. התוכלו גם לשער ולהכיל את גאון הקדושה, את ששון העולמים, את שפע נחלי העדנים השוטף בקרב הלב של בן ישראל היושב על אדמת הקודש! הטעמתם טעם גן עדן זה? הוי אחים נדכאים ואומללים, לבי לבי עליכם, מעי מעי עליכם, הקשיבו ושמעו, שמעו ותחי נפשכם... (עיר הקודש יפו. תרס"ו)

את הקריאה הזאת נקרא בקול אחד, בקול גדול ולא יסף. באו לארץ ישראל, אחים נעימים, באו לארץ ישראל, הצילו את נפשתיכם, את נפש דורותיכם, ואת נפש עמנו כולו, הצילוהו משוממות וטמיון הצילוהו מכל צרה וצוקה, שהוא עלול אליהם בכל ארצות העמים בלי הבדל והפרש.

"באו לארץ ישראל!" נקרא בקול נורא ומרעיש, בקול רעם ורעש גדול, בקול מחולל סערה ומרגיז שמים וארץ, בקול קורע כל קירות לב. המלטו על נפשכם ובאו לארץ ישראל. קול ד' קורא אותנו, ידו נטויה עלינו, רוחו אשר בלבבנו הוא מקבץ אותנו הוא מעודדנו, והוא מכריח אותנו כולנו לקרוא בקול גדול אדיר ונורא: אחינו בני ישראל, אחים אהובים ויקרים, באו לארץ ישראל. הלקטו אחד לאחד, אל תמתינו על סדרים ודברים רשמיים, אל תמתינו על רשיונות מרעישים ומפורסמים, עשו מה שתוכלו, המלטו והאספו באו לארץ ישראל, סלו סולו המסילה בעד עמנו האהוב והנדכא, הראו לו בפועל שדרכו כבר מוכנת היא לפניו וסלולה, אין לו מה להתישב, אין לו מה לדרוש, אין לו דרכים ונתיבות רבים, דרך אחד יש לפניו, ודוקא בה ילך, ובה הוא מוכרח ללכת, דוקא לארץ ישראל.

... באו אחים יקרים וראו איך שושנת יעקב מתחלת לפרוח על אדמת הקודש. באו לראות איך רוח ישראל פורח ומתעורר לתחיה, ... התדעו אתם אחים אהובים, אחים אומללים יושבי ארצות מאפליות, את האוצר הגדול של הקדושה והמנוחה, של העונג והשלחה, של רוממות הרוח, ושל גדולת הנפש, של קדושת החיים, שיש בכל לב של ישראל היושב בארץ ישראל ? באו לארץ ישראל, באו וראו הדר ארץ חמדה, השורר בהודו והדרו, גם בתקופת טבת, ...הגיע זמן תקומת היהדות בארץ ישראל...

מגד ירחים

עלון חודשי בהוצאת "בית הרב" חתת לראיה (ע"ר)
רח' הרב קוק 9 ת.ד. 6275, ירושלים 91062
טל: 02-6232560, פקס: 02-6242908
betharav@zahav.net.il www.moreshet.co.il/beit-harav
ניתן לקרוא את העלון "מגד ירחים" גם באתר: www.yeshiva.org.il
עריכה: שושנה רייך
עיצוב גרפי: ש. יוסטמן